

ingen Betænelighed ved at slutte mig til det vedtagne. Men senere hen kommer der et fuldstændig nyt Forslag op, og senere igen viser det sig, at Erhvervsmaendene paa ingen Maade er helt enige om, hvilket Indhold de i Grunden vil lægge i dette Oplysningsbureau.

Saa gav jeg mig til at arbejde i Sagen, og saa blev det mig fuldstændig klart, at denne Sag var aldeles ikke moden til Løsning. Der foreligger nok i Kommissionsbetænkningen en Flertalsudtalelse og en Mindretalsudtalelse, og der er Erhvervsfolk, der slutter sig til hver af disse Udtalelser. Men Flertalsudtalelsen siger efter min Mening ganske overordentlig lidt, og det, den gaar ud paa, er noget, som aldeles ikke behøver at realiseres gennem et Oplysningsbureau — i stik Modsetning til det, Mindretallet vil med sit Krav om en ny Institution. Paa Side 82 i Kommissionsbetænkningen angives de Forhold, hvorom Bureauet skal indsamle Oplysninger, at være — med den højttærede Formands Tilsladelse skal jeg oplæse Stedet — „Markedsmuligheder for danske Varer, Indkøbsmuligheder for Varer i Udlandet, udenlandske Toldforhold, Patentlovgivning i fremmede Lande, Transport- og Havneforhold, Skibsafgifter og Fragtforhold, Konsulatsgebyrer, Oprindelsesgebyrer, Varers Udstyr og Emballeringsmaade, Kreditforhold, Forhold i Udlandet af Interesse for danske Udvandrere“. Alt sammen Ting, som hører til et Konsulats daglige Gerning.

Nu spørger jeg: naar alt dette er simpel Konsulatstjeneste, hvad i Herrens Navn skal vi saa med en helt ny Institution, naar Meningen ikke skal være, at de forskellige Institutioner skal komme i Haarene paa hinanden, og vi skal faa Kompetencestridigheder mellem dem, hvilket som bekendt er det værste, man kan have i en Tjeneste. Der er i de Opgaver, som Bureauet skal have, saaledes som det er forudsat af Flertallet, intet som helst, som ikke er Konsulatstjeneste; men derimod er der i de Opgaver, Mindretallet kræver, der skal gives et saadant Bureau, ganske andre Ting. Om man vil have dette nye med, eller man ikke vil, er et Spørgsmaal for sig; men man kan ikke sige om Mindretallets Krav som om Flertallets, at det staar i Modsetning til selve Udenrigsministeriets Organisation. Det, Mindretalsforslaget vil, er noget nyt. Det, Flertallet vil, er blot noget gammelt, noget, der eksisterer allerede i Udenrigsministeriet; hvis den paagældende Virksomhed ikke fungerer tilstrækkelig godt, gælder det altsaa om at faa den til at fungere bedre ved

Anvendelse af de Midler, der i saa Henseende er nødvendige — men her imellem er ganske sikkert ikke det at sætte en anden Institution ind i Udenrigsministeriet, der skal gøre akkurat det samme, som den allerede eksisterende er sat til.

Det er blevet mig klart, ogsaa ved at tale med Folk af Erhvervslivet udenfor Kommissionen, at Erhvervene endnu slet ikke selv ved, hvorledes noget saadant skal udformes. Der er fra nogle Sider i Erhvervslivet et stærkt Ønske om at faa en saadan Institution dannet. Og jeg tror ogsaa, den kan blive god; men den maa saa dannes anderledes. Da Sagen saaledes aldeles ikke er moden til Udformning i Lovforslag, fordi Erhvervene aldeles ikke er enige med hinanden indbyrdes om, hvad det egentlig er, de vil, har jeg kun eet at gøre, og det er at søge den paagældende Bestemmelse udskudt af Lovforslaget. Hvormed Meningen er, at man, saa snart Lovforslaget kommer op i Landstinget, øjeblikkelig skal henvende sig til Erhvervene og bede dem om saa hurtigt som muligt at søge at naa til Enighed om, hvad de i saa Henseende vil.

Der er med Hensyn til den Maade, paa hvilket man har udformet det Arbejdsudvalg, som sammen med Bureauchefen skal gaa i Spidsen ved Raadets Arbejde, et Punkt, som jeg særlig vil henlede Opmærksomheden paa, idet jeg meget nødig vilde have, at det skulde gaa tabt under den videre Behandling af denne Sag. Det er det, der angaar Arbejdernes Optagelse i dette Raad. Jeg ser godt, at det volder visse Vanskeligheder, fordi det gør dette Raad for stort — det er man nødt til at indrømme —, men det maa gaa der, som det saa ofte gaar i Livet, at man kan ikke opnaa en Fordel uden muligvis at maatte opgive et andet Krav. Jeg tør sige her, og jeg ønsker at sige her — og der er betydningsfulde Medlemmer af Industrien, som er ganske enige med mig i dette —, at det er af meget stor Betydning, at Arbejderne kommer med i dette Raad, og at deres Organisationer en Gang faar Lejlighed til at sende delegerede til Udvalg, til Møder, hvor det ikke blot gælder om at bekæmpe hinanden, blot at se at file paa den ene og den anden Maade, hvad de kan, fra den anden Part, men hvor Blikket en Gang fæstes paa Fællesinteressen, den Fællesinteresse, som desværre saa ofte glemmes i Samarbejdet mellem disse to Parter, og den Fællesinteresse uden hvis Fremme de to Parter overhovedet ikke kan bestaa. Jeg siger, jeg lægger overordentlig megen Vægt paa dette, at her er et af de Steder, hvor man